

Рисунок 1 – Принципи бухгалтерського обліку

Не вважається зміною облікової політики: прийняття облікової політики для подій і господарських операцій, які відрізняються за змістом від попередніх; прийняття нової облікової політики для подій або господарських операцій, які не відбувалися раніше або не були суттєвими.

Облікова політика застосовується щодо подій і господарських операцій із моменту їх виникнення, окрім випадків, коли коригування фінансового результату попередніх періодів на початок звітного року неможливе.

Згідно із НП(С)БОДС 125 вплив зміни облікової політики на події та господарські операції минулих періодів відображається у звітності шляхом:

1. Коригування сальдо фінансових результатів попередніх періодів на початок звітного року.

2. Подання порівняльної інформації щодо попередніх звітних періодів.

Суб'єкт держсектора додає до річної фінансової звітності змінену облікову політику у формі опису чи копію розпорядчого документа.

Таким чином, на даному етапі реформи бухгалтерського обліку в державному секторі для того, щоби продовжувати рух вперед, потрібно вивчити нові правила і дотримуватись їх.

Слід також врахувати, що державний сектор орієнтований на вирішення економічних, соціально-культурних та політичних проблем. Це вимагає розробки критеріїв ефективності не лише для суб'єктів господарювання, в особі яких держава виступає як «підприємець», а й структур, діяльність яких безпосередньо задовольняє суспільні потреби.

Список використаних джерел:

1. Handbook of International Public Sector Accounting Pronouncements. 2014 Edition. International federation of Accountants – New York 10017 USA. – P.847
2. Бюджетний кодекс України: Закон від 08.07.2010 № 2456-VI/ Верховна рада України // База даних «Законодавство України». URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2456-17/> (дата звернення: 01.09.2017).
3. Сисоєва І.М., Пославська Л.І., Балазюк О.Ю. Облік в державному секторі економіки: навч. посіб. Тернопіль.Крок, 2017-418 с.

УДК 657

ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Покинъчереда В.В. – к.е.н.

Вінницький торговельно-економічний інститут КНТЕУ

Тенденції розвитку сучасного суспільства багатьма економічними явищами та процесами, обумовлюють зміну підходів до управління що відбуваються на підприємствах. Закономірно

перед вітчизняними менеджерами постають нові виклики, які пов'язані з адаптацією існуючих інструментів і методів управління до сучасних реалій розвитку економічних відносин. За таких обставин зростає попит на якісне обліково-аналітичне забезпечення управління інвестиційною діяльністю підприємств.

Дослідження нинішнього стану обліково-аналітичного забезпечення управління інвестиційною діяльністю підприємств свідчить про необхідність поглиблення та розробки організаційних та теоретико-методичних положень, орієнтованих на генерування адекватного сучасним умовам інформаційного забезпечення, здатного задовольнити зростаючі інформаційні потреби користувачів облікових даних. Тому поряд із проведенням вираженої інвестиційної політики необхідно реалізувати комплекс заходів, спрямованих на удосконалення теоретико-методичних положень обліку та аналізу як основи інформаційного забезпечення управління інвестиційним процесом.

Облікова та аналітична інформація є найважливішим елементом системи управління інвестиційною діяльністю, яка покликана створювати умови для досягнення цілей і завдань, що ставляться на різних етапах життєвого циклу інвестиційних проектів. Основний масив інформації в системі обліково-аналітичного забезпечення управління формує бухгалтерський облік, який, як зазначав М.В. Кужельний, є основою, ядром інформаційного забезпечення, у його системі формується приблизно 80 % усього обсягу інформації про діяльність підприємства [3, с. 21].

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про інвестиційну діяльність» [6] під інвестиційною діяльністю розуміють сукупність практичних дій громадян, юридичних осіб і держави щодо реалізації інвестицій. У НП(С)БО 1 [5] під інвестиційною діяльністю розуміють придбання та реалізацію необоротних активів, а також тих фінансових інвестицій, які не є складовою частиною еквівалентів грошових коштів.

Інвестиційна діяльність на підприємстві включає три етапи:

1) передінвестиційний етап визначає напрямки реального інвестування, обґрунтування стратегії та тактики інвестування, джерела покриття інвестицій та формування портфеля фінансових інвестицій;

2) інвестиційний етап передбачає реальне та фінансове інвестування. Реальне інвестування здійснюється при фінансуванні проектно-пошукових і будівельно-монтажних робіт, придбанні машин і устаткування, введенні

об'єктів в експлуатацію, матеріально-технічному постачанні та поповненні обігових коштів. Фінансове інвестування здійснюється через внески до статутного капіталу інших суб'єктів, придбання акцій та інших цінних паперів, банківські вклади, депозити та інші фінансові інструменти;

3) післяінвестиційний етап передбачає формування інформації про одержані від експлуатації інвестиційних проєктів доходи, розрахунок фактичної ефективності інвестицій, обґрунтування рішень про реінвестування одержаних доходів [2, с. 42].

Аналіз сучасного стану облікового забезпечення інвестиційної діяльності підприємства вказує на невідповідність між класифікацією доходів і витрат від здійснення інвестиційної діяльності та відображенням цієї інформації в системі рахунків бухгалтерського обліку. Так, інформація про отримані від інвестиційної діяльності доходи відображається на кількох рахунках бухгалтерського обліку (72 «Дохід від участі в капіталі» та 74 «Інші доходи»). Це стосується також відображення витрат від інвестиційної діяльності, які обліковуються на синтетичних рахунках 96 «Витрати від участі в капіталі» і 97 «Інші витрати». Розосередженість інформації про доходи та витрати від інвестиційної діяльності підприємства, яка формується на різних рахунках обліку, створює перешкоди у своєчасному формуванні обліково-інформаційної бази, що значно ускладнює, а інколи унеможливує оперативне реагування на внутрішні та зовнішні зміни в реалізації інвестиційного проєкту та ускладнює процес формування фінансової звітності підприємства в частині узагальнення інформації про інвестиційну діяльність господарюючого суб'єкта (ф. № 2 «Звіт про фінансові результати» та № 3 «Звіт про рух грошових коштів»).

На сьогодні підприємства неспроможні ефективно функціонувати та конкурувати без належного управління інвестиційною діяльністю. У процесі реалізації управлінських функцій для керівників є неприпустимим покладання винятково на свої інтуїтивні навички. Повна, адекватна та достовірна інформація про доходи та витрати від інвестиційної діяльності – це ті дані, на основі яких мають обґрунтовуватися стратегії та прийматися тактичні рішення. Роль такого генератора інформації для потреб управління, крім бухгалтерського обліку, виконує економічний аналіз.

Проведення аналітичних досліджень має орієнтуватися на досягнення якісно змістовних знань, використання яких при реалізації

інвестиційних проектів помітно знижує ризик невизначеності. Зокрема, в процесі проведення інвестиційного аналізу вирішуються такі завдання:

- підвищення науково-економічної обґрунтованості інвестиційних планів підприємства;
- об'єктивна й всебічна оцінка інвестиційних планів підприємства й показників їхнього виконання;
- оцінка динаміки й структури реальних і фінансових інвестицій підприємства;
- визначення економічної ефективності інвестиційних проектів і вкладень у цінні папери;
- оцінка інвестиційного ризику реальних і фінансових інвестицій підприємства;
- виявлення й вимірювання внутрішніх інвестиційних резервів підприємства;
- обґрунтування привабливості господарюючого суб'єкта для потенційних інвесторів [1].

Аналітично-дослідницький процес має

бути націлений не тільки на оцінку й декларування сучасного стану та ефективності здійснення інвестиційної діяльності як результату раніше прийнятих рішень, а бути перспективним, стратегічно орієнтованим, спрямованим на розробку рекомендацій і пошук оптимальних рішень щодо покращення можливостей використання ресурсного забезпечення інвестиційної діяльності в умовах нестабільної економічної ситуації.

Таким чином, виходячи з вищенаведеного відзначимо, що під обліково-аналітичним забезпеченням управління інвестиційною діяльністю підприємства необхідно розглядати процес поєднання інформаційних потоків, що генеруються системами обліку та аналізу з метою формування достовірних даних для прийняття управлінських рішень, спрямованих на ефективне використання інвестиційного потенціалу підприємства та зниження ризику невизначеності при реалізації інвестиційних проектів.

Список використаних джерел:

1. Гайдай Г.Г. Механізм формування інвестиційної стратегії АТП в умовах ринкової економіки [Електронний ресурс] / Г.Г. Гайдай. – Режим доступу: <http://irbis-nbuv.gov.ua>.
2. Ілляшенко К.В. Інвестиційна діяльність підприємств: обліково-аналітичний аспект / К.В. Ілляшенко // Молодий вчений. – 2017. - № 1.1 (41.1). – С. 41-44.
3. Кужельний М.В. Теорія бухгалтерського обліку: [підручник] / М.В. Кужельний, В.Г. Лінник. – К.: КНЕУ, 2001. – 534 с.
4. Мельничук І.В. Обліково-аналітичне забезпечення управління інноваційною стратегією підприємства / І.В. Мельничук // Економіка і суспільство. – 2017. – Вип. 11. – С. 528-534.
5. Національне (положення) стандарт бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності»: Наказ міністерства фінансів України від 07.02.2013 № 73 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13>.
6. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18.09.1991 № 1560-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1560-12>.

УДК 657.4

БРАК ТА ЙОГО КЛАСИФІКАЦІЯ ДЛЯ ПОТРЕБ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ

Пилявець І.М. – викладач; Мельник Т.А. – викладач

Брацлавський агроекономічний коледж Вінницького національного аграрного університету

В процесі виробництва продукції на підприємствах часто зустрічаються з таким питанням як брак, оскільки брак виявляється на різних стадіях господарювання. Брак виробництва є одним із важливих елементів втрат виробництва. Тому, для чіткого розуміння облікового розуміння та правильності відображення в обліку браку, розглянемо, що являє собою дане поняття та які особливості його класифікації.

Вагомий внесок у визначення економічної категорії браку та ведення його обліку зробили такі вчені, як Коблянська О.І., Бутинець Ф.Ф., Швець В.Г., Лень В.С., Гливенко В.В., Кучерак Д.Д. та інші.

Як відомо брак - це економічне поняття,

яке відображає обсяг матеріальних витрат у вигляді відсутності потрібного кінцевого результату виробництва, які неможливо компенсувати в процесі реалізації без здійснення додаткових витрат, які виникають в результаті порушення технології виробництва. Брак у виробництві - це продукти, вироби, напівфабрикати, деталі, які не відповідають за своєю якістю встановленим стандартам або технічним умовам і не можуть бути використані за прямим призначенням або можуть бути використані лише після їх перероблення або виправлення. При цьому не є браком товари, виготовлені за особливими підвищеними технічними вимогами, коли вони не відповідають